

старѣйшины (кнезове). Турцитѣ са трупахъ по градищата и оставяхъ полетата на покоренитѣ народы. Нѣ волности-тѣ на Сърбина не са простирахъ по-надалечъ. Въ града той не значаше нищо; той не можаше да носи орѣжје, нито да влѣзе въдишкомъ въ нѣкой градъ. Всичко туй нараняваше народното честолубіе на Сърбитѣ и ги караше да оставятъ стѣсенныя животъ въ обществото за хайдушката свобода, сир. за свобода въ гората. Тѣзи чети на свободолюбцитѣ бѣхъ са умножили и задавахъ голѣмъ страхъ на Портата.

Багдадскый паша Ебетъ-Бекиръ са опыта да привърже Сърбія на Турція съ мѣрки отъ справедливостъ. Той отстра-ни немирнитѣ войски. Неговий преѣмникъ отиде по неговитѣ стѣпки и заслужи названъето *майка на Сърбитѣ*. Еничеритѣ не бѣхъ доволны отъ туй дѣто ги неждихъ изъ Сърбія, въ която тѣ господарувахъ като деспоты; намыслихъ прочее да си отвържатъ на виновника за всичко туй.

За да постигнатъ намѣреніята си, тѣ са обрнахъ къмъ началника на една разбойническа чета, Пазвантоглу, и са подчинихъ на неговото началство. Пазвантоглу подигна знамята на въстанъето, усвои Оршова и други мѣста и заплащи Бѣлградъ. Като не можаше да смири тѣзи необузданны полчища и като са бояше отъ по-голѣмы послѣдствія, Султантъ отвори споразумѣнія съ тѣхныя прѣдводителъ и позволи пакъ намѣстянъето на Еничеритѣ въ Сърбія. Туй рѣшеніе докара лоши послѣдствія: завържатъ като побѣдители войскары направихъ страшни злодѣйства. Сърбитѣ проводихъ въ Цариградъ прѣдставители да са оплачатъ, а Селимъ проводи заповѣди на Еничеритѣ да влѣзатъ въ прѣдѣлитѣ на длѣжноститѣ си. Еничеритѣ погубихъ челоуѣцитѣ, които бѣхъ донесли царскитѣ заповѣди.

Побуденъ отъ нуждата да са запази и да си отмести, сѣрбскыйтъ народъ са подигна изцѣло и погуби своитѣ прѣтѣенители. Кара-Георгій са избра за прѣдводителъ и неприя-телствата поченахъ. Той са завтече на Бѣлградъ и го усвои. Портата побърза да заповѣда на Сърбитѣ да си сѣднатъ на мѣстата и да си припомнатъ клятвата за покорностъ; итѣ